

Sütő Gábor *

Csala-Vér és Szív-Árván összeemelegedőben:
- *Te most fiú vagy, vagy lány?*
- *Miért, ha tetszem, nem mindegy?*

A KIHALÁS KULTUSZA (A SZEXUÁLIS KISEBBSÉG NYOMULÁSA)

A világpolitikai elemzések már jó ideje tényként kezelik, hogy létezik konkrétan meghatározható, többnyire név szerint is ismert bankárdinasztiákból összeálló világelit, amely nemzetközinek álcázott nyilvános és ismert segédszervezeteket, de világméretű nehezen beazonosítható hálózatot is működtet. A háttérhatalomnak nevezett magánhatalomról van szó, amely a nemzetállamok megsemmisítésére törekszik. Nem a kormányok, hanem e néhánytagúnyi dinasztia felelős a biztonságunkat folyamatosan fenyegető veszélyekért, zavarért, bizonytalanságért, amelyek nemcsak áttekinthetetlenné teszik a világ fejlődését, hanem talán az emberiség legnagyobb válságát idézik elő. A közember előtt egyre inkább fel is sejlik, hogy az emberiség iránytűje az önfelszámolás irányba mutat. Félő, hogy nem is téved.

A túlsúlyban lévő neoliberais hírközlő eszközök nemcsak elhallgatják e veszélyeket, hanem tudatosan másfelé terelik közvéleményünk figyelmét, sugallják, hogy mindenkinek csak az egyéni önmegvalósítással kell törődnie. Lényegében ez a parancsuralmi törekvés érződik ki a világelit megnevezés értelmezhetőségéből is. A *világi* jelző pontatlan, mert az elitnek közismerten érzékelhető szabadkőműves és kitapintható vallási-faji vonulata van. Maga az *elit* szó pedig méltatlan, mivel akiket takar, úgy vélik, hogy egyrészt a termelőerők fejlettségi szintje, másrészt a túlnépesedés miatt az emberiség legalább kétharmadára nincs szükség. Különösebben nem is titkolják, hogy a megsemmisítését nemcsak kívánatosnak, hanem sürgősen megoldandó feladatnak tekintik. E célt elérendő, háborúkat provokálnak (amin a mindkét félnek szállító hadiiparuk tovább gazdagszik), járványokat terjesztenek (szakértői vélemények szerint az AIDS és az ebola ilyen céllal mesterségesen keltett betegségek) és sok más módszerrel (világrészméretű polgárháborúval fenyegető, jelenleg Európát sújtó népvándoroltatás) is kísérleteznek. Egyre jelentősebb fegyverükké válik az emberiség szaporodását fokozó mértékben akadályozó szexuális korcsosulások és betegségek minél széleskörűbb terjesztése is. Ennek eredményeként világszerte szembesülünk az emberi társadalom alapját megingató, a jövőjét negatívan befolyásoló, az emberi élet teljes újraértelmezésére irányuló ármányos szexuális és álpolitikai jelenségekkel. A szexuális

korcsosulásokra rábeszélő irodalom nagysága ma már vetekszik a politikai irodalommal.

E mozgalom, a rendszerváltást követően, hazánkban is nemcsak feltűnően gyorsan öltött tömeges méreteket, hanem egyre erőszakosabban kormány-, sőt társadalomellenes politikai erővé is szerveződött. A hírközlő eszközökre ráerőltetett angol *gender* (nem, nemi) és *pride* (büszke, büszkeség) elnevezéssel jelöli önmagát, ami eleve utal eredetére; még véletlenül sem keletről érkezett. Büszkék a másságukra, mégsem merik az eredeti magyar megnevezéseik valamelyikén nevezni önmagukat. A mindenre kapható magyarországi illetéktelenek, neoliberálisok, nemzet-idegenek és általában az ellenzékiek pedig kész örömmel átvették, sajátjuknak tekintik az idegen kifejezéseket és túláradó lelkesedéssel igyekeznek hozzáillő fajtalan tartalommal megtölteni. Mozgalmuk hatalmas hangerővel, óriási külföldi támogatással, gyorsuló ütemben, egyre szélesebb előjogokat követelve és elérve, politikai szereplővé lépett elő. Kifigurázza, ellenzi és törekszik megsemmisíteni a hagyományokat, tisztességet, erkölcsöt, józan észet. Sajnos, sikerrel. Mert hagyjuk, s mert szerény ellenző megnyilvánulásainkra a kormányiszervek és a hatóságok eléggé el nem ítéhető módon még minket intenek le.

E véleményünket fenntartva, a kialakult helyzet és a belőle fakadó feladataink kellő megértéséhez, kiinduló pontként mégis, mindenekelőtt azt kell leszögeznünk, amihez e kérdés tárgyalásakor és megoldása folyamán mindig tartanunk kell magunkat: elismeréssel kell adóznunk, sőt támogatnunk kell a Fidesz-KDNP kormány népszerűpolitikáját. Nevezetesen a magyar kisebbségek megőrzését szülőföldjükön és kulturális értékeink mentését mind a hét szomszédos országban, a magyar állampolgárság felvételét, valamint a tőkés keretek engedte családérősítő politikát.

Ám éppen e helyes politika fényében érthetetlen az illetékes hatóságainknak és rendészeti szerveinknek a nemi korcsosulások kultuszának védelmét szolgáló (Esetleg rejtett okokból kényszerű?) ténykedése, ami pártatlansággal nézve is szembefordulás társadalmunk elvárásával és érdekével. Ugyanis nem látunk rá elfogadható magyarázatot, hogy éppen azokkal szemben lépnek fel barátságtalanul, akik tiltakoznak és tenni akarnak az elkorcsosult szexuális mozgalmakkal, magamutogató, ízléstelen, a társadalmat tudatosan provokáló kártékony megmozdulásokkal szemben. Emiatt fenntarthatatlan ellentmondásos helyzet áll elő: **utódok nemzésére eleve képtelen szexuális mozgalmak vélemény- és szólásszabadsága több mint teljes, a nemzetmegtartó természetes hajlamúaké korlátozott.** Így hát, sajnos, nem egyedül rajtunk áll, megszólalunk-e, vagy csendben maradunk, míg az életidegen eszméket és gyakorlatot terjesztők, a szabadossággal élve, azt tehetik, amit csak akarnak, avagy amire külföldről utasítják őket.

A rendőrség védőkordonnal óvta a legutóbbi felvonulásukat is, és az ellentüntető Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom maroknyi tiltakozó kordonját bontotta fel a Lánchídon, a hírek szerint meg is bírságolta őket.

A hírközlő eszközeink többsége a szükségesnél bővebben és kedvcsinálóan tudósított a felvonulásról, de természetesen elhallgatták, vagy elítélték a HVIM becsülendő ellenszegülését. Népszerűsítették viszont, hogy az MSZP elnöke és miniszterelnök-jelöltje közös közleményben jelentette be, a párt vezetése részt vesz a homoszexuális vonuláson, amit azonban ők sem mertek a nevén nevezni. Az EU-tagállamok, valamint az elszakíthatatlan Izrael-USA páros és más országok nagykövetségei – **amelyek az európai népek létérdekeit fenyegető kérdésekben meg sem szólalnak** – halaszthatatlan diplomáciai feladatnak tartották, hogy érzelmes hangú sajtóközleményben üdvözöljék és támogassák a nemtelen menetet. Sokadik arcátlan is kihívó beavatkozás belügyeinkbe, amelyet ismét szó nélkül hagytunk.

Mivel a rendőrségi védernyő tagadhatatlan **közismert** tény, annál inkább sajnálatos. Amennyi szavazatot **jogosan** hoz a kisebbségbe szakadt magyarság és a családokat segítő népepolitika, ez a védernyő annyit el is visz, s ne kerteljünk, **ugyancsak jogosan**. Az élesedő és érezhetően szokatlanul keménynek ígérkező választási harc szempontjából az ellentmondásos gyakorlat még inkább megkérdőjelezhető, sőt meg is kérdőjelezendő, a helyesnek tartott demográfiai kormánypolitika elsődlegesnek tekintendő támogatása mellett is.

Ám ezt sem tehetjük vakon. Látnunk kell, hatalmas hazai és nemzetközi nyomás nehezedik a kormányunkra, hatóságainkra, ezért körültekintő, tisztességes, de határozott módon támogatnunk kell őket, hogy ebben az egyre égetőbb kérdésben is helyes úton haladhassanak. Kár, hogy újabb nemzeti konzultáció, vagy más formában nem igénylik a közvélemény segítségét. Mégis, a szorongatott helyzetüket felismerve, segítő szándékkal mondjuk ki, hogy e szexuálisnak feltüntetett szervezkedésekkel kapcsolatos demokratikusnak szánt tűrésük, sőt a védőpajzs emelése a társadalomellenes szervezkedés fölé, s eközben az ellene irányuló egészséges megnyilvánulások korlátozása, elfojtása antidemokratikus a természetes hajlamú nagy többséggel szemben. Nyomós okokból az. Ugyanis a védernyőt élvező politika, eredője és kifutása lényegi irányát tekintve, nemzetellenes, ember- és emberiségellenes. Udvariaskodásnak, mellébeszélésnek nincs helye, mert csak az eddigi negatív folyamatokat erősítené, azaz további kárt okozna minden érintett félnek, beleértve magukat a szexuális korcsosulásokat méltató és erőltető egyéneket és szervezeteket.

Mindezek okán nagyobb tudatosságot és energiát kell fektetnünk a küzdelembe, mint amilyen erőszakot alkalmaznak *pride genderék* a természetes hajlamú társadalmunkkal szemben. A hatósági szavakban elítélés is érne valamit, ha lenne akárcsak erre is bátorság, bár e körmönfont nemzetközi összeesküvés ellen messze nem lenne elég. Ám parancsolóan elengedhetetlen kiindulópont, amely annál fájdalommentesebb lehet, minél előbb teszik meg. A kormány, a hatóságok, a rendvédelmi szervek mintha nem vennék észre, hogy e mozgalmak őellenük is politizálnak. Mi több, az illetékeseknek már be

kellett volna látniuk, hogy egyre inkább a nemzeti megmaradásunk elkerülhetetlenül és késedelem nélkül megoldandó kérdéséről van szó. Ma már nem a túlfeszített szexuális mozgalmaknak, hanem **a társadalmunknak kell küzdenie a velük szemben immár elvesztett egyenjogúságáért.** Ők ugyanis már túlnyerték magukat, olyan előjogokat harcoltak ki, amelyeket a saját hatóságaink még akkor sem adnának meg nekünk, ha követelnénk. Ezzel maga a helyzet is korcsosult. Az egyenlőség jelszava alatt a kiforgatott szexualitáson is túlmutató idegen és ártalmas gyakorlatot, hagyományainkkal, lelkeségünkkel, nemzeti céljainkkal ellentétes káros téveszméket erőltetnek társadalmunkra. Mivel elindítók és mozgatók ugyanazon erők, amelyek az emberiség alapvető védelmi eszköze, a nemzetállamok elleni népvándoroltatást is megszervezték, a céljaik is ugyanazok. Ezért érdekütközés esetén hatóságainknak ingadozás nélkül a nagy többség érdekeit kell előnyben részesíteniük, a társadalomnak pedig nem szabad neheztelő, de egyben iránymutató szó nélkül eltúrníe az ellenkező irányba mutató központi intézkedéseket.

De nézzük meg kissé részletesebben, kikről is van szó. A nemi korcsosulások elnevezése a történelem folyamán többször változott (pederaszta, buzi, buzeráns, homoszexuális, szodomita, egyneműek szerelme, mássági, homokos, meleg, de az angol gay, vagy queer is közismert), a gyakorlati tartalmuk pedig egyre változatosabb lesz. Megdöbbenő, de nemzetközi kutatások adatai szerint a férfiak egyharmada és a nők 13%-a életében legalább egyszer már átélt orgazmust azonos nemű partnerrel. Túlzónak tűnő internetes számítások szerint a homoszexualitás az országok 60%-ában elfogadott, a kultúrába valamilyen módon beépült. Az országok 30%-a toleráns iránta, azaz nincs beépülve a kultúrába, de nem csinálnak belőle gondot. Csak 10%-ot tesznek ki azok az országok, ahol tiltják és rendszabályokat hoznak ellene. Magyarázó elemzést igényel az a tény, hogy a nemi problémákkal élők néhány évtizede még sokkal kevesebben voltak, azok is elhallgatták, titkolgatták másságukat, boldogultak, ahogy tudtak, és senki nem bántotta őket. Ma már viszont minden társadalmi normán túlterpeszkedő büszkélkedéssel vállalják (coming out) a korcsosulásukat, sőt magasabb rendűnek tartják magukat, elkülönülő érdekeik védelmére szövetkeznek, szervezkednek, nyomulnak.

Legtöbbször az LGBTQI betűszóval jelölik magukat. Kifejtve: leszbikusok, melegék, biszexuálisok, transzneműek, queerek és interszexu-álisok. A bővített változata LGBTQIAOP, ahol az A aszexuálisokat, az O omniszexuálisokat, a P pedig pánszexuálisokat jelöl. Az első hárommal feltehetően mindenki tisztában van, viszont a többi már keményebb dió, de itt nem célunk a részletesebb elemzésük. Bár nagyképűen hasonlítják magukat a szivárványhoz, tényleg sokszínűek. A szivárványban csak nyolc szín van: vörös, narancssárga, sárga, sárgászöld, zöld, kékeszöld, kék, lila, s mindig ugyanazok a színek alkotják, és ugyanabban a sorrendben következnek. A lila mindig alul, a

vörös pedig felül van. A melegeknél ennél sokkal több a színárnyalat, s egyáltalán nincs elhelyezkedési szabály; minél szertelenebbül keverednek és henteregnek, annál melegebb a helyzet. Már ahogy ők értelmezik. Ráadásul rohamosan mutálódnak; legújabb közléseik szerint már ötvenhat féle korcsosulás létezik, de figyelmeztetnek, hogy ezek közül némelyik már önmaga is ernyő- és gyűjtőfogalom. Mindezt már igencsak körülményes lenne az MLBTQIAOP rövidítésbe beszúrni, mivel a további hosszabbítása kiejthetetlené tenné. Pedig, ha ez sikerülne, ők, akik egyébként is büszkék az említett „ötvenhatjukra”, dicsekedhetnének a világ leghosszabb rövidítésével is. (Steffen Königer a brandenburgi AfD – Alternatíva Németország számára – képviselője szellemesen bemutatta, hogy a politikai korrektség szempontjából nézne ki. Felszólalását kezdve, tisztelettel megnevezte valamennyit. Felsorolása közben az elnök közbeszólt, hogy térjen a tárgyra, mire ő talpraesetten visszaválaszolt, hogy még nem fejezte be a címzettek megszólítását sem. Nagy taps közben folytatta a felsorolást, majd, a tárgyra térve, azt egyetlen mondatban fogalmazta meg: „Nem fogadom el a javaslatokat.”)

Nyilván büszkék arra is, hogy a legutóbbi fővárosi felvonulásuk internetes meghirdetésében így lázítottak a megnyitóra: „*Szabad-e vagy?*” Az elemi iskolások is tudják, hogy a magyar nyelvben az „e” kérdőszócskát az ige után írjuk kötőjellel, nem pedig a jelző után, vagy más helyre. Pedig az MLBTQIAOP-osok számára igazán nem mindegy, hogy bizonyos dolgokat hová szúrják be. Aztán ugyanígy folytatták: „*3,8 ezer ember ott lesz · 6,4 ezer érdeklődő.*” Vajon az MLBTQIAOP-osok szerint ez három egész nyolc tized és hat egész négy tized ember hány ember? Így aztán, önmaguk mellett a nyelvtant és a számtant is megrontják. Ám végső céljuk az egész társadalom lezüllesztése. Ezt célozza az illetékes illetéktelenek igazolhatatlan engedélyezése következtében a Soros-féle Közép-európai Egyetem (CEU) után *gender-studies* indítása a „*társadalmi nemek tanulmánya*” mesterképzés elnevezéssel az ELTE-n is. Eddig mindössze tíz jelentkezőt tudtak összeverbuválni, ezért várják a pótjelentkezőket. Még véletlenül sem magyarul hirdetik ezt sem. Talán azért sem, mert a „*nemek tanulmánya*” számunkra azonnal kifejezőbben mutatná, miről is van szó. A nemzetközínél is nemzetközibb gender-ideológia ugyanis bármennyire is hihetetlen, támadja az emberi lét természetességét, a férfi és nő egységét (nem veszi tekintetbe a férfiak és nők közti természetes különbségeket, a nők szingli kultuszát dicsőíti), elősegíti a társadalom alapjának, a házasságnak és a családnak a lerombolását, az abortuszt, a gyerekek korai szexuális rontását. Hatására a bölcsőtől a mesekönyveken, a játékokon, a gyermekpornográfián, a filmekben, az egészségkárosító élelmiszereken, kozmetikumokon, a lombik-bébi ellenzésén át a spermiumölő légi permetezésekig, de még a politikában is tervszerűen folyik a férfiatlanítás és vele párhuzamosan a nőiesítés, illetve a nemi korcsosulások dicsőítése.

Ma már gyakori kísérőjelenség a nemátalakítás is. Ez ugyan műtétileg lehetséges, felelőtlenül végzik is, de biológiailag lehetetlen.

Ahogy a nemi szerveinknek úgy az agyunknak is teljesen különböző férfi és női tulajdonságai, jellemzői vannak, amelyek a műtéttel nem tűnnek el, ám összeegyeztethetetlenül ütköznek a testen végzett művi másságosításokkal. Akik erre merészkednek, nem változnak férfiból nővé vagy fordítva, mindössze elnőiesített férfiak és elférfiasított nők lesznek. Az ilyen sebészi beavatkozás nem más, mint együttműködés a beteg mentális zavarával, melyben az aljas szándék szép szólamok mögé rejtőzik, egészséges emberekből emberi roncsokat farag. Ám a gender lobby igyekszik akadályozni e ferde elmélet bírálatát is, sőt minden ellenvéleményt gyűlöletbeszédnek bélyegez. Kiépült nemzetközi és nemzeti érdekvédelmi szervezetei a törvények kieroszakolt megváltoztatásán és a hírközlő eszközökön keresztül rámenősen és furtonfurt terjesztik téveszméiket. Sem mások jogaira, sem a külsőségekre nem adnak.

Gyakorlati nyomulásuk szégyentelenül és akadálytalanul folyik a társadalom minden szegletében, főleg a kizárólagosan részükre fenntartott klubokban, szalonokban, páholyokban, szállodákban. A budapesti Király utcában is felbukkant már olyan szálloda, ahol közönséges halandókkal, azaz tiszteletre méltó női, vagy férfi tulajdonságokkal rendelkezőkkel szóba sem állnak. Csakis nemzetközi meleg-klub tagsági igazolvánnyal rendelkezőket fogadnak, hogy nyugodtan tölthessék az éjszakát, a dolgok mélyére hatolhassanak, kedvükre sarkantyúzhassák egymást, kettesben, vagy többesben. Itt akár keresztbe is tehetnek; ők is egymásnak, vagy mások is nekik. Az országban pedig már egész sor homoszexuális érdekvédelmi szervezet jött létre. (Leszbikus Egyesület, Háttér Társaság a Melegekért, Dél-Alföldi Meleg Baráti Kör, Első Magyar Meleg Alapítvány, Flamingó Kör – Leszbikus és Meleg Fiatalok Klubja, Keshergay Magyar Zsidó Leszbikus és Gay Csoport, Lambda Budapest Meleg Baráti Társaság, Öt Kenyér Keresztény Közösség a Homoszexuálisokért, Pápai Menedék Baráti Társaság, Szivárvány Misszió Alapítvány, Zalai Csoport, Műegyetemi Meleg Kör, Szimpozion Baráti Társaság, Együtt Egymásért Egyesület, VándorMások, stb.)

Nehéz eldönteni, melyik európai ország jár elől a korcsosulások terjesztésében, de mintha az északi és a nyugati országok jeleskednének, a közép-európaiak alig maradnak le tőlük, s érdekes, hogy éppen a forróvérű déliek valamivel jobban ragaszkodnak önmagukhoz, a saját nemiségükhöz. Érdeemes belekukkantani az utolérhetetlen svéd gyakorlatba. Komoly jogi problémaként kezelik, hogy a férfiaknak rákell térni az ülve pisilésre (ám eszükbe sem jut, hogy a teljes egyenjogúsághoz a nőknek kellene megengedni az állva pisilést), tiltják az apuka és az anyuka szót és a legelképesztőbb természetellenes szexuális kérdéseket vetik fel. Állítják, hogy a gyermekeket csupán a testi jegyeik alapján nem szabad fiú, vagy lány „sztereotip nemi szerepére” nevelni, hanem a döntést rájuk kell bízni. A svéd nyelvben külön-külön személyes névmás jelöli a nőneműt („hon”) és a hímneműt („han”), a közelmúltban azonban hivatalosan bevezették a semleges nemű „hen” szót. A Liberális

Párt ifjúsági szervezete javasolja, hogy **a legalább 15 éves testvérek közötti szexuális kapcsolat legyen legális, s legyen jogi lehetősége az embernek arra is, hogy még életében megengedhesse holttestének szexuális kapcsolatra történő felhasználását.** (Svéd meleget a hidegre!) A svéd, a német és több más törvényhozás igent mondott a homokosok házasságára is. (Németországban azonban az állampolgárok adatait nyilvántartó számítógépes rendszereket nem volt idő átprogramozni. Emiatt, ha papíron is egymáséi akar lenni két fiú, vagy két lány, az egyiküknek papíron ellenkező neművé kell válnia, különben nem hivatalos az egész. Meleg helyzet!)

Történelmileg, társadalmilag, biológiailag, de minden létező szempontból elfogadhatatlan, romboló és egészségtelen, hogy két azonos nemű ember családnak színleli önmagát. Különösen, ha még fogadott gyermek nevelésére is igényt tartanak. E szerencsétlen gyermeknek olyasmin kell átesnie, túltennie magát, hogy pajtásaitól eltérően, két apja lesz, de nem lesz anyja, vagy két anyja lesz, de apa nélkül kell felnőnie. Eleve áldozat lesz, nem beszélve egyéb, e körben lehetséges rendhagyó szexuális szekálás elviseléséről, amelyek őt is emberi ronccsá tehetik. Az ilyen fiatalok, a „szüleikkel” együtt, erkölcsileg nem szilárdak, ide-oda csapódnak, s előbb-utóbb lezüllebenek, társadalmi problémává válnak.

Aki azt reméli, hogy ennél rosszabb már nem lehet, irtózatosan téved. A közelmúlt meghökkentő híre, hogy tizenöt marokkói megerőszakolt egy szamarat. Ez a nemi eljárás némi pontosítást igényelne, de nélküle is el kell ismerni, hogy ezt már igazán nehéz felülmúlni. Ámde Németország és Dánia nem csüggedt, hanem még ezt is túlszárnyalta: e két országban hivatalosan intézményesítettek kuplerájokat, ahol állatokkal lehet szeretkezni. Egyelőre talány, hogy csak férfiak nőstény állatokkal, vagy nők is hím állatokkal, de a férfi-női egyenlőség oly melegen ajánlott, hogy előbb-utóbb így lesz. Egy kis bökkenő azért akad, lévén, hogy az állatvilágban csak hím és nőstény létezik; semleges nemű, korcs nincs, és a nemátalakítás sem dívik. De az állatkuplerájok megnyitása az első lépés afelé, hogy mindez ott is megjelenhessen, s biztosítva legyen az ő kihalásuk is. Mivel magasan fejlett nyugati országokról van szó, az említett intézmények nyilván minden igényt kielégítenek. Bizonyára akadnak is, akik kíváncsiak rá, hogyan bírja az elefánt az embertelen terhelést, eléri-e a zsiráf az orgazmust, hogyan éli meg az egér, hogy nem ő bújik az egérlyukba, hanem az ő lyukába bújnak, a kígyót pedig melyik oldalról kell körüludvarolni, nehogy mérges legyen. Nyílik rá alkalom annak kitapasztalására is, milyen fekvés esik a teknősbékán, és hogyan érhető tetten a melegség a hidegvérű állatokon, sőt remélhetőleg gondoskodnak arról is, hogy az önkínzók (mazochisták) tapintatosan félrevonulhassanak a sündisznóval. Alighanem baromi nagy erőfeszítéseket tesznek rá, hogy kielégítsék mind az ötvenhat féle lehetséges megközelítést, az elő- és utójátékokat is beleértve. Kiváltképpen arra, hogy csüggesztő szomorújáték elkerülése végett az orális szexhez csak növényevőket alkalmazzanak

Sorjáznak a fentiekhez hasonló rátukmáló hírek. Mit mondhat rájuk a természetes hajlamú és józaneszű ember? Egyetlenegyed, de találót. – Állati! Ezek mellett már Bivalybasznád is elbújhat!

Nem véletlen, hogy a természet az emberi nem fennmaradásához kötötte a legnagyobb élvezetet. A nemi korcsosulások terjesztésének, a kéjvadászat hajhászásának eredője viszont a kihalás irányába mutat. Az interneten is fellelhető orvosi elemzések szerint a befogadásra teremtett női nemi szerv erős, kifinomult védekező immunrendszerrel rendelkezik a vírusokkal és a betegséget hurcoló betolakodókkal szemben. A genderék által igénybe vett emberi szervek, a végbél és a férfi nemi szerv viszont eleve ürítésre teremtett, ezért nincs ilyen védekező mechanizmusa, minek okán a betegséget kiváltó vírus akadálytalanul behatolhat, amennyiben az egyik fél hurcolja. Az internetes orvosi elemzések rá is mutatnak, hogy a konkrét korcsosulástól függően az elfajzott nemi érintkezés a test olyan részén folyik, amely nem befogadásra, hanem ürítésre szolgál, ezért ott nincs védekező mechanizmus a vírusok megsemmisítésére, vagy eltávolítására. Ami a legbosszantóbb, hogy nincs berendezkedve az orgazmus átélésére sem, viszont a partner az Illatos úton érezheti magát. Ezért ha az egyik fél fertőzött, a betegség akadálytalanul terjed. A kihalás kultuszát elősegítő lelkiismeretlen világelit ügynökei e körülménnyel élnek vissza, mikor mindezek magukévá tételére készítetik az új nemzedékeket, kezdve a nemi érettséghez még nem is közelítő óvodásokkal.

Külön elemzést érdemelne, hogy a Vatikán és az egyházak gyakorlatilag miért lapítanak e problémakörben, amit végső soron inkább támogatásnak lehet tekinteni, mint ellenzésnek, főleg, ha idegenszerűnek tűnő Ferenc pápa meghökkentő kinyilatkozásaira gondolunk. A Katolikus Katekizmus szerint pedig a homoszexualitás „rendetlenségnek” számít, a természet törvénye ellen való, mert a nemi aktusból kizárja az élet továbbadását. Az Ószövetség is elítéli a homoszexualitást, Mózes pedig tettelesen is büntettette. Mára azonban gyökeresen megváltozott a helyzet. Közismert, hogy e folyamatban a művészetekbe, az irodalomba, a közéletbe befurakodott zsidó szexológia játszik alapvető szerepet. Mivel a hírközlő eszközöket is nagyrészt ők uralják, a korcsosulások népszerűsítésében, terjesztésében is élen járnak, s a tetejében mindazt, ami a szemünk előtt zajlik, próbálják normálisnak beállítani, sőt tudományos köntösbe bújtatni. Az egyet nem értést és ellenzést pedig diszkriminációnak nyilvánítják, sőt bocsánatkérést követelnek miatta.

Nem akarjuk, nem is akarhatjuk, hogy másságiak mások legyenek, ha már egyszer másoknak születtek, vagy bebeszélés, elbolondítás miatt azzá váltak. Ám amíg csak fintorgunk és félrenézünk, vagy csak nevetünk rajtuk, s ártalmatlannak tekintjük a fészkelődésüket, addig a rejtélyes módon kinevelt és önjelölt törzsfőnökeikkel, a társadalmunk züllesztőivel együtt agresszívan nyomulnak. Nálunk már nagyon rossz a helyzet, de talán mégsem annyira, mint néhány nyugat-európai országban. Bár időben már nem tudunk lépni, rendkívül fontos, hogy lépjünk, amíg még

tudjuk, hogy fiúk és lányok vagyunk. Nemcsak a politikában, hanem az egészségügyben is tettekre van szükség. Az Európai Unió 2015-ben a bruttó nemzeti termék 7,2 százalékát fordította egészségügyre; Magyarország pedig alig több mint 5 százalékát. Az egészségügyre emiatt sem szabad sajnálnunk a pénzt; a felzárkózás minimális parancsoló szükséglet, de még az sem lesz elég a minden jel szerint tragikus végkifejlet megakadályozására, ha megfelelő közigazgatási intézkedésekre nem kerül sor.

Mindennek okán, akárcsak a népvándoroltatás elleni harcot, ezt a küzdelmet sem lehet tessék-lássék módon vívni, illetve a veszélyt, vagy az ellenfelet lekicsinyelni. Itt is csak a mindenkivel szemben egyformán – s az érted, de nem ellened szellemében – folytatott eltökélten következetes eljárás lehet eredményes. A további visszavonulás, vagy a harc közbeni meghátrálás végzetes lehet a végső kimenetel szempontjából. Csak a népi-nemzeti akaratra támaszkodó és azt – akár nemzeti konzultáció keretében – mozgósító megingathatatlan politikai vonal kerülhet ki belőle győztesen. S úgy, hogy az valamennyi magyar állampolgár közös győzelme legyen, **nem tévesztve szem elől, hogy a harc az emberiség rosszakarója, a világelit ellen folyik.** E tekintetben más népekben is minden biztonnal közösségvállalásra találunk. Ezért a kormány számára minden támogatást meg kell adnunk ehhez, a kormánynak pedig a ma még nagy többséget alkotó természetes hajlamú magyarok szándékait kell szentesítenie. Köpködjének ránk – ahogy a betolakodó migránsok ügyében is teszik – amennyit akarnak a tévúton járó, téveszmét követők hazai és külföldi hadakozó, izgága páváskodó képviselői. Vissza fog hullani rájuk, ahogy a migránsok esetében is történik.

A nemi különbözőséggel élő honfitársaink minden szempontból egyenjogú állampolgárok, de egy szemernyivel sincs és nem is szabad több jogot biztosítani nekik, mint a természetes hajlamú honfitársainknak. A leghatározottabban vissza kell utasítani antidemokratikus és természetellenes követeléseiket, s ha pedig beleszédült zabolátlan vezetőik túllépnek a hagyományos társadalmi normákon és határokon, nemzetünk érdekében a tiltásuktól, büntetésüktől sem szabad visszariadni. Nem engedhetjük meg, hogy szellemi, politikai, jogi, gyakorlati fölénybe kerüljenek a természetes hajlamúakkal szemben. Máságuk semmilyen tekintetben nem jogosíthatja őket többre, mint amivel a természetes hajlamú nagy többség rendelkezik, s érdekütközés esetén pedig mi sem természetesebb, mint hogy az utóbbiak vannak előnyben. Az idegenszívű, antiszociális és lezüllött erők által kialakított torz helyzetben ugyanis már kifejezetten arra kell ügyelni, hogy e nagy többség jogai ne csorbuljanak tovább. Merthogy jelenleg az iránytű az ide kapcsolódó közismert viccesnek szánt kiszólás irányába mutat: ha így haladunk, a nemi korcsosulás hamarosan kötelező lesz. Ezen ma már nem nevetnünk kell, hanem késlekedés nélkül ellenlépéseket kell foganatosítanunk. Mégsem e betegségekben szenvedő és az önkifejeződésüket természetszerűleg ugyancsak kereső embereket kell

elítelnünk és elszigetelnünk – akiket egyetértésük esetén gyógyítani kell – hanem a vezetőknek szegődöttük, a betegségeket, elfajzásokat terjesztő gyakorlatot és népszerűsítését politikává emelőket.

Mindezt átgondolva, korunk tendenciáival együtt értékelve, sem a fentiek, sem az alábbi következtetés nem tekinthető túlzásnak. Széleskörűen, nyíltan, minden demokratikus eszközzel élve, tudatosítanunk kell, hogy a nemi korcsosulások és betegségek szándékos terjesztése, az ártatlan fiatalok természetellenességre buzdítása és molesztálása, különösen, ha még kétes és érdemtelen politikai, valamint egyéb előjogok követelésével is párosítják, **összességében, irányultságában, távlatilag (a magyarság ellen más vonalakon is folyó fenyegető támadásokkal és sötét politikai játszmákkal összefonódva) nemzetünket a kihalás irányába kényszeríti. Szép és elfogadott felismerés, hogy az élet a szent, nem a kihalás, de a kihalás érvényesül, ha nem teszünk az életért.**

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

/Megjelent a KAPU 2017/9. számában/